

τὴν ἀλήθειαν χάριν γῆινων συμφερόντων, ν' ἀρνηθῆ τὸν Κύριον χάριν χρημάτων, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα ἐφίλει αὐτὸν εἰς ἐκδήλωσιν ἀγάπης.

Ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ ἔχομεν ἤδη καὶ ἐνταῦθα, εἰς τὸν παρόντα θερισμὸν κεκαθαρισμένον δηλ. ἀγιαστήριον, καὶ ἐνταυτῷ στενωῶς μετ' αὐτοῦ συνταυτισμένους τινὰς οἴτινες δὲν εἶνε καθαροί.

Ἀπὸ τῆς ἀποκοπῆς δὲ ἣ ἀπορρίψεως τῆς Βαβυλῶνος εἰς τὸ 1878, καὶ τῆς κατὰ τὴν χρόνον τοῦτο γενομένης προσκλήσεως νὰ ἐξέλθωσιν ἐξ αὐτῆς, ἔργον δοκιμασίας καὶ κοσκινίσματος ἐξακολουθεῖ λαμβάνον χώραν μεταξὺ τῶν ἐξελθόντων.

Ἀναμφιβόλως ὅτε Πέτρος καὶ ὁ Ἰούδας ὑπῆρξαν εἰκόνες ἢ παραδείγματα παρομοίων τάξεων κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, μεταξὺ ἐκείνων οἴτινες ἐξῆλθον ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ οἴτινες ἐκαθαρίσθησαν ἐκ τῶν δογματικῶν αὐτῆς μαλυσμάτων, — μιᾶς τάξεως ἣτις παραμένει πιστὴ εἰς τὸν Κύριον καὶ ἑτέρας τάξεως ἣτις φορεῖται ἄπιστος, ἣτις δὲν ἐξακολουθεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸν Κύριον, ἀλλ' ἣτις ἐκτρέπεται εἰς τὸ κακὸν καὶ τὰς ψευδοδιδασκαλίας, συχνάκις μάλιστα εἰς χειροτέρας ἐκείνων τὰς ὁποίας εἶχον διαφύγει.

Ἡ δοκιμασία αὕτη καὶ ὁ κοσκινισμὸς τῆς τάξεως τοῦ ναοῦ, κατὰ τὸν παρόντα θερισμὸν ἀπὸ τοῦ 1878, προδιετυπώθησαν διὰ τῆς τυπικῆς πράξεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καθαρίσαντος τὸν τυπικὸν ναὸν ἀφοῦ ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐξήγγειλε κρίσιν κατὰ τῆς ὀνοματικῆς Ἰουδαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ διεκήρυξε τὸν οἶκον αὐτῶν ἀφεθέντα εἰς αὐτοὺς, ἀπεξενωμένον ἀπ' αὐτοῦ, προὔχώρησε πρὸς τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ ναόν, ὅστις ἦν τύπος τοῦ ἀληθοῦς ναοῦ ἢ ἀγιαστηρίου, καὶ κατασκευάσας μαστίγιον ἐκ σχοινίων ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ ὅπως ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν τοὺς ἀργυραμοιβούς, ἀνέτρεψε δὲ καὶ τὰ καθίσματα τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς.

Τὸ ἐκ σχοινίων μαστίγιον, τὸ χρησιμοποιηθὲν εἰς τὴν τυπικὴν ἐκείνην πράξιν, ἐξεπροσώπει τὰς θείας ἀληθείας, αἱ τενες χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὸν παρόντα θερισμὸν μεταξὺ τῆς τάξεως τοῦ ναοῦ, ὅπως δοκιμάσῃ καὶ διορθώσῃ καὶ διαχωρίσῃ τοὺς ἀκαθάρτους. Αἱ ἀλήθειαι, αἵτινες ἐγένοντο ἤδη τόσον καταφανεῖς, ἀποκαλύπτουσι τόσον εὐκρινῶς τὸ τέλειον

θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὴν σπουδαιότητα τῆς πλήρους ἡμῶν ἀφιερώσεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ, καὶ τὴν στενότητα τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν δεόν νὰ βαδίσωσιν ἐκεῖνοι οἵτινες περιπατοῦσιν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Διδασκάλου, ὥστε ἐκεῖνοι οἵτινες ἠνώθησαν μετὰ τῆς τάξεως ταύτης, ἐξ οἰωνδήποτε ἀκαθάρτων ἐλατηρίων, μαστίζονται συνεχῶς ὑπὸ τῆς ἀληθείας, μέχρις οὗ ἀναγκασθῶσι ν' ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τῆς τάξεως τοῦ ἁγιαστηρίου.

Καίτοι πλείοιαι ἐκ τῶν παραβολῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν δεικνύουσι τὸν γενικὸν διαχωρισμὸν τῆς τάξεως τοῦ «ἁγιαστηρίου» ἀπὸ τοῦ «στρατεύματος», ἢ τοῦ ἐν γένει πλήθους τοῦ καθ' ὁμολογίαν Χριστιανικοῦ κόσμου δύο ὁμῶς ἐξ αὐτῶν προβαίνουσι ἔτι περαιτέρω καὶ δεικνύουσι τὴν μετὰ ταῦτα δοκιμασίαν καὶ τὸν κοσκιτισμὸν τῆς τάξεως τοῦ ἁγιαστηρίου, — τὸν χωρισμὸν τῶν νικῶντων, οἵτινες θὰ κληρονομήσωσι τὴν Βασιλείαν (Ἀποκλ. γ'. 21), ἀπὸ ἄλλων, εἰλικρινῶς μὲν ἀφιερωμένων, ἀλλ' οἵτινες, νικώμενοι ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, ἀμελοῦσι νὰ θυσιάσωσι τὰ παρόντα αὐτῶν συμφέροντα καὶ τὰς τιμὰς τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὰς ἀσυγκρίτως ὑπεριέρας θείας τιμὰς.

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς δεικνύει ὀλόκληρον τὴν παρθένον ἢ ἀφιερωμένην τάξιν ὡς ἀποχωρισθεῖσαν τῆς Βαβυλῶνος, ἀφ' ἑτέρου σημειοῖ εὐκρινῶς δοκιμασίαν τινὰ καὶ διαχωρισμὸν ὡς μέλλοντα νὰ λάβωσι χώραν καὶ εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἀκόμη — διαχωρισμὸν φρονίμων παρθένων, πλήρων πίστεως, θερμῆς ἀγάπης καὶ πνεύματος προθύμου ὑπακοῆς, ἀπὸ μωρῶν παρθένων, αἵτινες ἀνέχονται ὅπως ἡ πρώτη αὐτῶν ἀγάπη καὶ ζέσις τοῦ πνεύματος ψυχρανθῶσιν, ἢ δὲ πίστις καὶ ἡ πρὸς ὑπακοὴν προθυμία των ἐκπέσωσιν. Αἱ φράνιμοι, ζῶσαι ἐν πλήρει συμφιλονίᾳ πρὸς τὴν διαθήκην αὐτῶν περὶ τελείας ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεὸν, καὶ διακαῶς ἀγρυπνοῦσαι διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφὴν τοῦ Κυρίου, εἰσὶν εἰς θέσιν νὰ κατανοῶσι τὴν ἀγάθην ἀγγελίαν τοῦ θερτισμοῦ, ν' ἀναγνωρίζωσι τὰς προφητευθείσας ἐνδείξεις τῆς παρουσίας Αὐτοῦ, καὶ νὰ ὑποστῶσιν οἰασδήποτε δοκιμασίας ὁ Κύριος ἤθελε κρίνει ἐπάναγκες νὰ ἐφαρμόσῃ ἐπ' αὐτῶν, ὅπως ἡ πιστότης καὶ ἀφοσίωσις αὐτῶν δο-

κιμασθῶσιν. Αὐταί, ἀγρυπνοῦσαι καὶ προσδοκῶσαι, ἀκούουσιν Αὐτὸν κρούοντα, διὰ τῶν λόγων τῶν προφητῶν, καὶ ἔξαγ- γέλλοντα τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Εἰς ταύτας δὲ αἱ ἐν τῷ πα- ρόντι ἀπώλειαί καὶ σταυροί, πάντα τὰ ὁποῖα ἐν πραότητι καὶ μακροθυμίᾳ ἀνεχόμενα παρ' αὐτῶν χάριν τῆ ἀληθείας, εἰσὶν εὐπρόσδεκτα ὡς οἱ προάγγελοι τῆς ἐπερχομένης διαρκεστέρως εἰρήνης καὶ χαρᾶς καὶ δόξης καὶ εὐλογίας.

Ὅποτιαν ὁ κτύπος τῆς προφητείας ἠκούσθη ἀναγγέλλων τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874, πάραυτα σχεδὸν ἤρξατο ἀναγνωριζόμενος ταχέως δὲ ὑψώθη ἡ κραυγὴ, «Ἴδου ὁ Νυμφίος! ἐξέλθετε εἰς ἀπάντησιν Αὐτοῦ». Καὶ ἡ κραυγὴ αὕτη βοᾷ εἰσέτι, καὶ θέλει ἐξακολουθήσει βοῶσα μέχρι οὗ πᾶσα ἡ ἀφιερωμένη τάξις τῶν παρθένων ἀκούσῃ, καὶ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν δοκιμασθῇ δι' αὐτῆς. Αἱ φρόνιμοι, μὲ λυχνίας (τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ) κεκο- σμημένας καὶ ἀνημμένας, καὶ μὲ ἔλαιον (τὸ ἅγιον πνεῦμα) ἐν τοῖς ἀγγείοις (ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν), θ' ἀναγνωρίσωσι πᾶσαι τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ, κανονίζουσαι τὴν τε διαγωγὴν καὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὴν πί- στιν αὐτῶν, θὰ «ἐξέλθωσι» πρὸς συνάντησιν τοῦ ἠγαπημένου Νυμφίου, καὶ παρακαθήσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν δεῖπνον τῶν γάμων.

Αἱ γαμήλιοι ἐθνημοτυπίαί τῶν Ἰουδαίων ἐχρησίμευσαν ὡς ὥραία εἰκῶν τοῦ ἀραβῶνος καὶ γάμου τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου αὐτῆς. Ὁ ἀραβῶν ἦν κατὰ τύ- πους συμφωνία γενομένη δι' ἐπισήμων συνθηκῶν περὶ πι- σιότητος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν. Ἡ γυνὴ ἐξηκολούθει πα- ραμένουσα εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός της ἕως οὗ ἐλαμβάνετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου αὐτῆς, συνήθως ἐν περίπο- ἔτος μετὰ τὸν ἀραβῶνα ἢ γάμον. Ἡ συμπλήρωσις τῆς συζεύ- ξεως συνίστατο ἐκ τῆς παραλαβῆς τῆς συζύγου εἰς τὴν δι' αὐτὴν παρὰ τοῦ συζύγου της ἐτοιμασθεῖσαν οἰκίαν, καὶ ἑωρ- τάζετο διὰ μεγάλου συμποσίου, ὃπερ διήρκει ἐπὶ πολλὰς ἡμέ- ρας, καὶ τὸ ὁποῖον ἑκαλεῖτο Δεῖπνον τῶν Γάμων. Εἰς ὥρι- σμένην τινὰ ὥραν ὁ νυμφίος ἐξεκίνηει διὰ τῆς νύμφην Αὐτοῦ, ἧτις ἀνέμενεν ἑταίμῃ νὰ δεχθῇ αὐτὸν καὶ συνοδεύσῃ

αὐτὸν εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτῶν κατοικίαν καὶ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ παρασκευασθὲν συμπόσιον ἢ δεῖπνον, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν παρθένων συντροφῶν αὐτῆς μετὰ λαμπάδων καὶ πασῶν τῶν ἀναγκαιουσῶν ἐτοιμασιῶν.

Οὐδεμία μνεῖα τῆς νύμφης γίνεται ἐν τῇ παραβολῇ, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ «φρόνιμοι παρθένοι» ἀναφέρονται ὡς ἐκεῖναι διὰ τὰς ὁποίας ἔρχεται ὁ Νυμφίος, καὶ αἱ ὁποῖαι συνοδεύουσιν αὐτὸν καὶ εἰσέρχονται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν προετοιμασθεισῶν ἀπολαύσεων καὶ τῆς χαρᾶς. Τοῦτο δὲ εἶναι καὶ κατάλληλος καὶ ἀναγκαῖα παρομοίωσις, διότι ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν μελῶν ἢ προσώπων λίαν ἐξόχως ἀναπαριστωμένων διὰ τῶν φρονίμων παρθένων. Αἱ μωραὶ παρθένοι, αἵτινες ἀποκτιῶσι τὸ τε φῶς καὶ τὴν πεῖραν βραδύτερον, ἀλλ' αἵτινες θὰ ἀποτύχωσι ν' ἀπολαύσωσι τὴν ὑψηλὴν καὶ ἔξοχον θέσιν καὶ τιμὴν τῆς «φρονίμου» καὶ πιστῆς τάξεως τῆς Νύμφης, θὰ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ τάξις ἡ εἰς Ψαλμ. με'. 14, 15 μνημονευομένη, ὡς «παρθένοι σύντροφοι αὐτῆς κατόπιν αὐτῆς», αἵτινες ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ ἕλθουσιν ἐπίσης εὐνοηθῆ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἀλλ' οὐχὶ τόσον ἐξόχως ὡς αἱ λοιπαί, «αἱ φρόνιμοι».

Ἡ στάσις τῶν φρονίμων παρθένων, οὐσῶν ἐτοιμῶν, προσμενουσῶν, καὶ θερμῶς ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Νυμφίου, λίαν προσηκόντως παριστᾷ τὴν μόνην ἐμπρέπουσαν **στάσιν** τῆς μεμνηστευμένης τῷ Κυρίῳ, τῆς ἀληθῶς ἀφιερωμένης ἐκκλησίας. Ἡ ἀμέλεια νύμφης τινὸς ἢ ἡ ἀνετοιμότης αὐτῆς διὰ τὴν μᾶλλον σημαντικωτέραν αὐτὴν στιγμήν τῆς ζωῆς της, ἥθελεν ἀποδείξει τὴν ἀναξιότητα αὐτῆς διὰ τὴν προσφερομένην αὐτῇ τιμὴν τὸ αὐτὸ δ' ἀληθεύει καὶ διὰ τὴν ἐκκλησίαν: «Πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' Αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτὸν καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστιν» ἐπιμελεῖται γὰρ διατελῆ εἰς στάσιν καρδίας καὶ βίου εὐάρεστον εἰς τὸν Νυμφίον, ἐπιποθεῖ δὲ καὶ προσμένει διὰ τὴν εὐλογητὴν ἐνότητα καὶ συναπόλαυσιν, τὴν ὑποσχεθεῖσαν παρ' ἐκείνου, ὅστις εἶπεν, «Ὑπάγω γὰρ σᾶς ἐτοιμάσω τόπον, καὶ θέλω ἔλθει πάλιν καὶ παραλάβει ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν».

Δύο τινὰ παρίστανται καταφανῆ ἐκ τῆς παραβολῆς ταύτης :

πρῶτον, ὅτι ὁ εἰδικὸς αὐτὸς χαρακτήρ τῆς ἀληθείας (ἡ γνῶσις τῆς παρουσίας τοῦ Μεσσοῦ) δὲν ἀφορᾷ τὸν κόσμον ἐν γένει, οὐδὲ γενικῶς τὴν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μόνον τὰς παρθένους ἢ τὴν τάξιν τῶν ἀφιερωμένων πιστῶν δεύτερον, εἶναι πρόδηλον ὅτι τὸ ἄγγελμα τοῦτο, περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Νυμφίου, θέλει προκαλέσει τὸν διαχωρισμόν, ὅστις θέλει δοκιμάσιν καὶ ἀποδείξει τὸ ποιὸν ἐκάστου ατόμου ἐκ τῆς τάξεως τῶν παρθένων, καὶ θὰ ἀναδείξῃ εὐκρινῶς καταδήλους τὰς φρονίμους, πιστὰς καὶ ἀξίας, ἀπὸ τῶν μὴ πιστῶν καὶ μωρῶν παρθένων.

Ὡ, ὅποια πλούτη χάριτος διαλαμβάνονται εἰς τὴν ἔνδοξον αὐτὴν ἀγγελίαν, « Ἴδου ὁ Νυμφίος ! » Μέχρι τοῦδε ἡ ἀγγελία αὕτη εἶναι ἀπόρητον, γνωστὸν μόνον μεταξὺ τῶν ἀγίων, διότι ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ταύτην. Αὕτη εἶναι μωρία εἰς αὐτούς, καὶ θέλει εἶσθαι, μέχρις οὗ πᾶσαι αἱ παρθένοι θὰ ἔχωσιν ἀκούσει, καὶ αἱ φρόνιμοι ἐξ αὐτῶν θὰ ἔχωσιν εἰσελθεῖ τελείως μέχρις οὗ « κλεισθῇ ἡ θύρα », καὶ « ἡ φλόξ τοῦ πυρὸς » τοῦ ἐπελευσομένου τότε καιροῦ τῆς μεγάλης θλίψεως θέλει κάμει ὥστε πᾶς ὀφθαλμὸς νὰ ἴδῃ (ἀναγνωρίσῃ) τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἀρξαμένην Αὐτοῦ βασιλείαν.

Μεθ' ὁποίας βασιλικῆς χάριτος ἀποιεῖνεται ἡ ἐξῆς προσφώνησις τοῦ Ἰεχωβᾶ πρὸς τοὺς ταπεινοὺς Αὐτοῦ δούλους καὶ δούλας — « Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδὲ, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ λησμόνησον τὸν λαόν σου καὶ τὸν οἶκον [τὸς ἀνθρωπίνους σχέσεις, ἐλπίδας, βλέψεις καὶ φιλοδοξίας] τοῦ πατρός σου [Ἀδάμ], καὶ θέλει ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς [ὁ Κύριος Ἰησοῦς] τὸ κάλλος σου. Διότι Αὐτὸς εἶναι Κύριος, σου, καὶ προσκύνησον Αὐτὸν ». (Ψαλμ. με'. 10, 11). Ποῖοι δὲ εἶναι οὗτοι οἵτινες θέλουσι δεχθῆ ἑαυτὴν ἔξοχον εὐνοίαν; Οὗτοι εἶναι οἱ « κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοὶ » « Ὅλη ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως [τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰεχωβᾶ διότι ὡς ἑαυτὴ ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ Νύμφης τοῦ Χριστοῦ] εἶναι ἔδωθεν ». Τὸ κάλλος αὐτῆς εἶναι κάλλος ἀγιότητος. Ἐξωτερικῶς, ἐνώπιον τοῦ κόσμου, αὕτη δὲν παρίσταται ἔνδοξος, καὶ, ὡς ὁ Κύριος αὐτῆς

ἐν τῇ ταπεινώσει του, εἶναι καταπεφρονημένη καὶ ἀπερριμένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλὰ δὲν θέλει εἶσθαι πάντοτε τοιαύτη: ἀκολουθήσασα Αὐτὸν ἐν τῇ ταπεινώσει Αὐτοῦ, θέλει ἐπίσης γείνει συγκοινωνὸς εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ. Ὡς νέα κτίσις, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, θέλει περιβληθῆ τὴν θείαν αὐτῆς φύσιν — «Τὸ ἔνδυμα αὐτῆς [ὁπότεν δοξασθῆ] εἶναι χρυσοῦφαντον» — τοῦ χρυσοῦ ὄντιος συμβόλου τῆς θείας φύσεως. «Θέλει φερθῆ πρὸς τὸν βασιλέα μὲ ἱμάτιον κεντητόν» — ἐν τῇ ἀπλῇ λευκῇ στολῇ τῇ προμηθευθείσῃ αὐτῆς παρὰ τοῦ Κυρίου της, τῇ στολῇ τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη (ἡ νύμφη) θέλει κεντήσει μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας τὰ περικαλλῆ κοσμήματα τῶν Χριστιανικῶν χαρίτων. Μεγάλῃ δ' ἔσεται ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἐπὶ τῇ ἀφθόνῳ αὐτῆς εἰσόδῳ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως (Β'. Πέτρ. α'. 5—8, 11): πλεῖστοι τότε θὰ εἴπωσι, «Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιῶμεν, καὶ δώσωμεν τὴν δόξαν Αὐτῷ, διὸ ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ Ἄρνιου, καὶ ἡ γυνὴ Αὐτοῦ ἠτοιμάσεν ἑαυτὴν» ('Αποκλ. ιθ'. 7). «Καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Τύρου [οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς] θέλει παρασταθῆ μὲ δῶρα. Τὸ πρόσωπόν σου θέλουσιν ἰκετεύσει οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.... Θέλω μνημονεύει [ἢ θέλω κάμει τὰ μνημονεύηται] τὸ ὄνομά σου εἰς πάσας τὰς γενεάς διὰ τοῦτο οἱ λαοὶ θέλουσι σὲ ὑμνεῖ εἰς αἰῶνας αἰώνων» — Ψαλμ. με'. 12—17.

Ἀληθῶς «φρόνιμοι» θέλουσιν ἀποδειχθῆ διὸ εἶναι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀφιερωμένων, οἵτινες, περιφρονοῦντες τὰς κοσμικὰς γοητείας, τὰς γῆϊνας ἐλπίδας καὶ ἀριστεία, καὶ μὲ καρδίας πλήρεις πόθου διακαοῦς προσδοκῶντες τὸν Ἠγαπημένον, θὰ εὐρεθῶσιν ἔτοιμοι καὶ θὰ δειχθῶσιν ἄξιοι τῆς ὑποσχεθείσης μεγάλης ἀνυψώσεως ὡς Νύμφης, ὡς Γυναικὸς τοῦ Ἄρνιου.

Ἀφοῦ, λοιπόν, τὸ νὰ λάβωσι τὰς λαμπάδας καὶ ἀκολουθήσωσι τὸν Νυμφίον παριστᾷ τὸ ν' ἀφήσωσι πάντα τὰ λοιπὰ καὶ ἀκολουθήσωσι τὸν Χριστὸν εἰς τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, τοῦτο εἶναι ταυτίσημον πρὸς τὸ ἐξελθεῖν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, ἔνθα κυρίως ὑπῆρχον αἱ παρθένοι διότι ἡ ἐν τῷ φωτί τοῦ θερισμοῦ φανερωθεῖσα ἀλήθεια ὑπεμφαίνει σαφῶς

τὸν διαχωρισμὸν αὐτὸν τοῦ σίτου ἀπὸ τῶν ζιζανίων. Ἡ ἐπιμελής κόσμησις τῶν λαμπάδων ἀποκαλύπτει τὸ γεγονὸς τοῦτο εἰς τὰς φρονίμους παρθένους, αἵτινες εἰσι κάτοχοι τοῦ ἁγίου πνεύματος τῆς ἀφιερώσεως καὶ ὑπακοῆς. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσι τὸ «ἔλαιον» τοῦτο θέλουσιν ἔχει ἐπίσης τὸ φῶς, καὶ οἱ τοιοῦτοι, κατανοοῦντες καὶ ἐκτιμῶντες τὸ προνόμιον προθύμως καὶ ἐν χαρᾷ, θὰ «ἀκολουθήσωσι τὸ Ἄρνιον ὅπου ἂν ὑπάγῃ».

Τούναντίον, αἱ μωραὶ παρθένοι, στερούμεναι ἐπαρκοῦς ἐλαίου, δὲν κατορθοῦσι νὰ ἔχωσι καθαρὸν φῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παρουσίας τοῦ Νυμφίου ὑπερβεβαρυμένοι δὲ ὑπὸ τῶν μεριμνῶν, τῶν σχεδίων, κλπ. τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀμελοῦσι νὰ ἐρευνήσωσι καὶ ἐξετάσωσι τὸ ζήτημα τελείως, καὶ συνεπῶς χωλαίνουσι, καὶ διατελοῦσιν ἀναποφάσιστοι ὅπως ἀφήσωσι τὴν Βαβυλῶνα, καὶ, κατὰ μέγα μέρος, ὅπως ἀδιαφοροῦσι καὶ δυσπιστοῦσι πρὸς ὅλον τὸ ζήτημα τοῦτο. Καὶ ἂν ἀκόμη, ἀναγκασθέντες παρ' ἄλλων, ἀποφασίσωσιν ἀκουσίως καὶ ἀπροθύμως τὴν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος ἔξοδόν των, καὶ τότε πάλιν, ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Λῶτ, ρέπουσι διαρκῶς εἰς τὸ ν' ἀτινίζωσι πρὸς τὰ ὀπίσω. Διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀφήκεν ὁ Κύριος τὴν προτροπὴν: «Ἐνθυμεῖσθε τὴν γυναῖκα τοῦ Λῶτ». (Λουκ. ιζ 32). Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν εἶπεν, «Οὐδεὶς βαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, εἶναι ἀρμόδιος διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Οὐδὲν ἐν τῇ παραβολῇ ὑπάρχει τὸ δεικνύον ὅτι αἱ μωραὶ παρθένοι θὰ διατελῶσιν ἐν γνώσει τῆς ἑαυτῶν μωρίας, μέχρις οὗ ἡ εὐκαιρία τῆς εἰς τοὺς γάμους εἰσόδου θὰ ἔχη πλεον παρέλθει. Τότε δὲ θὰ κατανοήσωσιν αὐταὶ πόσον μωραὶ ὑπῆρξαν ἐλπίζουσαι νὰ ἀναγνωρισθῶσι παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς Νύμφη καὶ συγκληρονόμος Αὐτοῦ, ἐνῶ αὐταὶ δὲν ἦσαν εἰμὴ χλιαραὶ καὶ μακρόθεν ἀκολουθοῦσαι Αὐτὸν. Πλείστοι ὅσοι ἐκ τῶν «μεγάλως ἐκτιμωμένων ἤδη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων», καὶ διάσημοι διὰ τὰ «θαυμάσια αὐτῶν ἔργα», θέλουσιν εἶσθαι μεταξὺ τῶν διαψευθησομένων τὰς προσδοκίας των καὶ ἀπογεγοητευμένων.

ΚΑΙ ΕΚΛΕΙΣΘΗ Η ΘΥΡΑ.

Ἡ διακήρυξις τῆς παρουσίας τοῦ Νυμφίου, ἡ ἔξοδος πρὸς ἀπάντησιν Αὐτοῦ, καὶ ἡ εἴσοδος μετ' Αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, εἰδέτι ἑξακολουθοῦσι, καὶ θέλουσιν ἑξακολουθεῖν, μέχρις οὗ πᾶσαι αἱ φρόνιμοι παρθένοι «σφραγισθῶσιν ἐπὶ τῶν μειώπων αὐτῶν» διὰ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας τοῦ θερισμοῦ, ἧτις ἐπαρκεῖ νὰ διαχωρίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἱκανώσῃ αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσι μετὰ τοῦ Νυμφίου εἰς τὴν προετοιμασθεῖσαν ἀπόλαυσιν. Τότε δὲ πλέον, ἀφοῦ πᾶσαι αἱ παρθένοι δοκιμασθῶσι διὰ τῆς παρουσίας αὐτῆς ἀληθείας, ἡ θύρα τῆς εὐκαιρίας θέλει κλεισθῆ, καὶ εἰς οὐδένα τοῦ λοιποῦ θέλει ἐπιτραπῆ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς γάμους διότι «Ἐγὼ εἶμι», λέγει ὁ Κύριος, «ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει». (Ἀποκλ. γ'. 7.) Ὅποταν δὲ αἱ μωραὶ παρθένοι ἔλθωσι κρούουσαι καὶ ζητοῦσαι νὰ γείνωσι δεκταί, ἀφοῦ ἡ θύρα θὰ ἔχῃ κλεισθῆ, λέγουσαι, «Κύριε, Κύριε, ἀνοιξον ἡμῖν», θὰ ἀποκριθῆ πρὸς αὐτάς, λέγων, «Ἀμὴν λέγω ἡμῖν, οὐκ οἶδαύμας. Ὅσοι ἤδη αἰσχύνονται δι' Αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς λόγους Αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀδιαφοροῦσι πρὸς αὐτοὺς, διὰ τοὺς τοιοῦτους θὰ αἰσχυνηθῆ καὶ Αὐτὸς ὅταν μέλλῃ νὰ φανερωθῆ ἐν δόξῃ καὶ δυνάμει μετὰ πάντων τῶν ἀγίων, τῶν πιστῶν αὐτοῦ ἀγγέλων, ἢ ἀγγελιοφόρων, — τῶν φρονίμων παρθένων ἑξυψωμένων καὶ δεδοξασμένων μετ' Αὐτοῦ.

Ἡ κεκλεισμένη θύρα, δέον τοῦτο νὰ ἐννοηθῆ καλῶς, οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κοσμικοὺς τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ θύρα διὰ τὸ δεῖπνον τῶν γάμων καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀνοικτὴ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον ἐκτὸς τῶν ἀφιερωμένων, τῆς τάξεως τῶν παρθένων. Οὐδεμία ἄλλη τάξις ἐκλήθη ποτὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν κλείει δὲ ὅταν αἱ ἀληθιναι τοῦ θερισμοῦ θὰ ἔχωσι κοσκηθήσει πλέον καὶ διαχωρίσει πάντας τοὺς θερμοὺς καὶ εἰλικρινεῖς τηρητὰς τῆς διαθήκης τῶν μετὰ τοῦ Κυρίου ἀπὸ τῶν ψυχρῶν, τῶν χλιαρῶν καὶ διὰ κοσμικῶν μεριμνῶν ὑπερβεβαρυμένων, οἵτινες ἀμελοῦσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἑαυτῶν διαθήκην. Δόξα εἰς τὸν Θεὸν, ἡ

θύρα ἢ κλείουσα ἐνταῦθα δὲν εἶναι ἢ θύρα τοῦ ἔλεους, οὐδὲ ἢ θύρα πάσης εὐμενοῦς διαθέσεως πρὸς Κυρίου ἀλλ' εἶναι ἢ θύρα εἰς τὴν **πρωτίστην ἐκείνην εὐνοίαν ἢ χάριν** τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίας ὡς Νύμφης Αὐτοῦ. Ὅποταν ὁμως κλείεται διὰ τὰς μωρὰς παρθένους, καὶ οὐδέποτε θέλει ἀνοιχθῆ πλεον εἰς τὸ κρούσιμον αὐτῶν, καί-τοι ἀφίνει ταύτας ἱσταμένας ἔξωθεν, καὶ ἐκτειθεμένας εἰς τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην τῆς «ἡμέρας τῆς πονηρᾶς», ἔνθα θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς καὶ ὁ πριγμὸς τῶν ὀδόντων, ἀφίνει ὁμως αὐτὰς καὶ πάλιν εἰς τοὺς βραχίονας τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν χάριν καὶ εἰδικὴν Αὐτοῦ φροντίδα διότι αἱ μεγάλαι θλίψεις, δι' ὧν αὐταὶ μέλλουσι νὰ διέλθωσιν, εἰσὶ προωρισμένοι νὰ καθαρίσωσι καὶ ἐξαγνίσωσιν ἐκείνους, οἵτινες θὰ εἶναι τότε μεμετανοημένοι παρθένοι, καὶ καταστήσωσιν αὐτοὺς οὕτω σκευὴ τιμίας χρήσεως εἰς τὸν Δεσπότην, καίτοι οὐχὶ διὰ τὴν πρωτίστην τιμὴν, εἰς ἣν ἀρχικῶς εἶχον κληθῆ, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ἀναξίους. Διατεχοῦντες μέχρι τινὸς μέτοχοι τοῦ πνεύματος τῆς Βαβυλῶνος, παρέχοντες αὐτῇ τὴν βαρύτητα τῆς ἐπιρροῆς των, ὅσονδῆποτε μικρὰ καὶ ἂν εἶναι αὕτη, οὔτοι λογίζονται παρὰ Θεοῦ ὡς συμμέτοχοι τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς, καὶ συνεπῶς ὡς ἀνάξιοι νὰ ἐπφύγωσι τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐρχομένας πληγὰς. Αἱ πληγαὶ δ' αὐταὶ εἰσιν ἀναγκαῖαι, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ὀλόθρευσιν τῆς Βαβυλῶνος, ἀλλ' ὡσαύτως διὰ τὸν καθαρισμόν καὶ τὸν χωρισμόν τοῦ μέχρι τοῦδε ἁώρου σίτου τοῦ μένοντος ἐν αὐτῇ, — τῶν μωρῶν δηλ. παρθένων τῶν ἀρκούντως μεθυσθεισῶν καὶ κατανικηθεισῶν ὑπὸ τοῦ αἵνου τῆς Βαβυλῶνος.

Ἡ μετὰ τοῦ Κυρίου εἴσοδος εἰς τοὺς γάμους ἀπεικονίζεται ἐξόχως διὰ τῆς χαρμοσύνου νυμφικῆς πομπῆς, ἣτις συνώδευε τὴν Ἰουδαίαν νύμφην εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συζύγου αὐτῆς μετὰ μουσικῆς καὶ ἀνημμένων λαμπάδων, καὶ πάσης ἐκδηλώσεως χαρᾶς. Τοιοῦτοτρόπως εἰσῆλθεν αὕτη εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου τῆς καὶ εἰς τὸ δεῖπνον τὸ ὁποῖον Αὐτὸς προητοίμασε. Τοιοῦτοτρόπως εἰσέρχονται ἤδη αἱ φρόνιμοι παρθένοι: Ἡ χαρὰ ἀρχίζει ὅποταν αὐταὶ ἀκούουσι τὸ πρῶ-

τον περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Νύμφιου. Χαίρουσαι δ' ἀφίνουσι πάντα διὰ τὴν συνοδείαν Αὐτοῦ καὶ τὸ παρ' Αὐτοῦ ἐτοιμασθὲν δεῖπνον. Ἀπὸ τοῦδε ἀπολαμβάνουσιν αὐταὶ διὰ πίστεως τὴν μέλλουσαν αὐτὴν εὐωχίαν, καθ' ὅσον ὁ παρὼν ἤδη Νυμφίος ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὰς τὰ διὰ τὴν ἐκλεκτὴν Αὐτοῦ Νύμφην ἐπιφυλασσόμενα μέγιστα καὶ πολύτιμα ἀγαθὰ, καὶ ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὰς τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔργον τῆς εὐλογίας καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ Νύμφη θὰ ἔχη τὸ προνόμιον νὰ συμμετάσχη. Ἀληθῶς, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ βλέποντες τεκμήρια τοῦ μέλλοντος μεγάλου δεῖπνου τῆς χάριτος τῆς Βασιλείας, εἰσήλθομεν ἤδη καὶ εἰς τὰς χαρὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἔχομεν ἤδη προγευθῆ τῶν μέλλοντων ἀγαθῶν, καὶ ἤδη μάλιστα ἐντροφῶμεν, διανοητικῶς, ἐπὶ τῶν πλουσιωτάτων μεγαλοδωριῶν τῆς χάριτος Αὐτοῦ. Διὰ πίστεως καθήμεθα ἤδη εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Δεσπότου Αὐτὸς δ' οὗτος, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του (Λουκ. ιβ'. 37), προσελθὼν ὑπηρετεῖ ἡμᾶς.

Ἡ διὰ πίστεως ἐντροφῆσις αὕτη ἐπὶ τῶν πολυτίμων ἀληθειῶν τῶν διανοιχθεισῶν εἰς ἡμᾶς κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ θερισμοῦ ἤρξατο εἰς τὸ 1875, εἰς τὸ τέλος τῶν 1335 ἡμερῶν (Δανλ. ιβ'. 12), εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ θερισμοῦ, καὶ εἶναι ἡ μακαριότης ἡ προλεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ προφήτου, εἰπόντος, «Ὡ, ὅποια μακαριότης εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπομείνη καὶ φθάσῃ εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε»!

Ἡ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΝΔΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Ἄλλη τις ἐκ τῶν παραβολῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν (Ματθ. κβ'. 1 — 14) δεικνύει μίαν ἀκόμη ἐπὶ πλέον δοκιμασίαν τῆς τάξεως τοῦ ἁγιαστηρίου — δοκιμασίαν καὶ διαχωρισμὸν ἀκόμη καὶ μεταξὺ ἐκεῖνων, οἵτινες ἤκουσαν καὶ ἀνεγνώρισαν τὸ διάγγελμα τοῦ θερισμοῦ. Αἱ «φρόνιμοι παρθένοι» τῆς μιᾶς παραβολῆς, αἵτινες εἰσέρχονται μετὰ τοῦ Νυμφίου εἰς τοὺς γάμους, καὶ οἱ «ἀνακεκλημένοι» ἢ συνδαιτυμόνες τῆς παραβολῆς ταύτης, εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ τάξις τῶν ἀφιερωμένων, οἵτινες μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς πιστοὺς καὶ εὐπει-

θεῖς. Τῷ ὄντι, ἡ τάξις αὕτη παρίσταται διὰ τόσων διαφόρων εἰκόσιον καὶ μεταφορῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων, ὡς παραδειγματικῇ ἐξεικόνισις, κέκτηται καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς δύναμιν. Οἱ τῆς τάξεως ταύτης παρίστανται ὡς φρόνιμοι παρθένοι, ὡς δοῦλοι προσμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κυρίου αὐτῶν ἐκ τῶν γάμων, ὡς προσκεκλημένοι εἰς γάμον, καὶ ὡς νύμφη. Οὗτοι εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ μέλλουσα νύμφη τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶται ὑπὸ Χριστὸν τὸν Ἀρχηγόν, κλήματα εἰς Χριστὸν τὴν ἄμπελον, ἐλαῖαι ἐν Χριστῷ, ζῶντες λίθοι ἐν ναῷ, τοῦ ὁποίου ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, μαθηταὶ ὑπὸ τὸν Χριστὸν ὡς διδάσκαλόν των, πρόβατα ἐπὶ τῶν ὁποίων Αὐτὸς εἶναι ὁ Ποιμὴν, κλπ. κλπ. Ἐξετάζοντες τὰς μεταφορὰς ταύτας, δεόν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι αὗται εἶναι χωρισταὶ καὶ διακεκριμέναι εἰκόνες, καθολοκληρίαν ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων, καὶ ἐπιζητήσωμεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ μιᾶς ἐκάστης τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον αὕτη προώρισται νὰ μεταδώσῃ. Ἐὰν πειραθῶμεν νὰ συγχύσωμεν τὰ εἰκονικὰ αὐτὰ παραδείγματα, ἀποροῦντες τίνι τρόπῳ ὁ λίθος ναοῦ τινος δύναται νὰ εἶναι συνάμα κλῆμα μιᾶς ἀμπέλου, ἢ πῶς τὰ πρόβατα δύνανται νὰ εἶναι στρατιῶται, ἢ πῶς συμβαίνει οἱ εἰς γάμον προσκεκλημένοι νὰ εἶναι δοῦλοι, ἢ καὶ αὕτη αὕτη ἡ Νύμφη, θὰ ἀποτύχωμεν ὀλοσχερῶς νὰ κατανοήσωμεν ταῦτα. **Προγματι** δὲν ἐκλήθημεν νὰ εἴμεθα προσκεκλημένοι εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου, οὐδὲ δοῦλοι προσμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐκ τῶν γάμων, ἀλλ' ἐκλήθημεν νὰ εἴμεθα ἡ Νύμφη, καίτοι ὑπό τινος ἐπόψεως πρέπει νὰ εἴμεθα ὡς δοῦλοι καὶ ὡς οἱ προσκεκλημένοι οὗτοι — ὡς πιστοὶ δοῦλοι εἰς τὴν ἀγρυπνίαν καὶ ἐγρηγόρσιν ἡμῶν, καὶ ὡς προσκεκλημένοι ὑπὸ ἄλλην τινὰ ἔποψιν.

Ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν παραβολὴ χρησιμεύει νὰ δείξῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξεικονισθῇ ὑπὸ τὴν μεταφορὰν τῆς νύμφης, ἥτις παριστᾷ τὴν ἐκλεκτὴν ἐκκλησίαν συλλήβδην ὡς συγκληρονόμον τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη δεικνύει τὸν τε χαρακτήρα τῆς ἀπαιτουμένης ἐτοιμασίας, ὡς ἐπίσης τὴν ἐπιθεώρησιν ἐκάστου ἀτόμου, ἥτις θέλει ἀπορρίψει τινὰς καὶ προσλάβει ἄλλους. Οἱ οὕτω πῶς ἐπιθεωρούμενοι παρίστανται ὡς ὄντες ἤδη εἰς τὸν θά-

λαμον τῶν προσκεκλημένων. Οὗτοι εἶναι ὁ σῖτος ὁ θερισθεὶς ἢ συλλεγεὶς ἐκ μέσου τῶν ζιζανίων, αἱ φρόνιμοι παρθένοι κεχωρισμένοι ἀπὸ τῶν μωρῶν τοιούτων. Οὗτοι ἤκουσαν καὶ ἐδέχθησαν τὰς ἀληθείας τοῦ θερισμοῦ, καὶ διὰ πίστεως χαίρουσιν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς δόξης καὶ μακαριότητος, ἧτις μέλλει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πλήρη αὐτῶν μετὰ τοῦ Κυρίου ἔνωσιν. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου πάντες ἔτρεξαν καλῶς ἀλλὰ μέξρις οὗ ἕκαστος αὐτῶν ἀφίχθη εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου του, «Ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέση».

Ὁ ὄρος τῆς ἀποδοχῆς καὶ ἐτοιμασίας διὰ τὸν γάμον συμβολίζεται ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ὑπὸ τὴν μεταφορικὴν εἰκόνα τοῦ ἐνδύματος τοῦ γάμου. Ἐπεκράτει ὡς ἔθιμον εἰς τοὺς Ἰουδαϊκοὺς γάμους ὅπως ὁ οἰκοδεσπότης ἐφοδιάζῃ πάντας τοὺς προσκεκλημένους δι' ἐπισήμων στολῶν—λευκῶν λινῶν ἐνδυμάτων ἢ ἀπόρριψις δὲ τοῦ ἐνδύματος τούτου τοῦ γάμου, — τοῦ δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου ἐπὶ τῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, — παρ' οἴουδῆποτε ἐκ τῶν προσκεκλημένων, καὶ ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνδυμασίας, ἥθελε λογισθῆ ὡς ἐπαίσχυντος ἀπρέπεια, σημαντικὴ ὑπερηφανείας καὶ ἀνευλαβείας διὰ τὸν φιλοξενοῦντα αὐτὸν.

Ὡς σύμβολον, τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου ἐξεικονίζει εὐκρινῶς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου ἡμῶν, τοῦ Ἰεχωβά (Ρωμ. η'. 30—34), προμηθευθεῖσαν καὶ καταλογιζομένην εἰς ἕκαστον πιστεύοντα καὶ πεποιθότα ἐπ' αὐτὸν, καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεὶς εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν γάμον τοῦ Ἀρνίου, καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεὶς τῶν προσκεκλημένων γίνεται δεκτός. Ἡ πρόσκλησις καὶ τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου εἶναι ἀμφοτέρα ἀναγκοῖα, ἡ δὲ παραβολὴ δεικνύει ὅτι μόνον οἱ ὄντως ἐνδεδυμένοι γίνονται δεκτοὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς εἰδικῆς προετοιμασίας—εἰς τὸ φῶς, τ. ἔ., τῆς παρούσης ἀληθείας, ἔνθα ἡ Νύμφη τελικῶς ἐτοιμάζει ἑαυτήν (Ἀποκλ. ιθ'. 7.) Οἱ λαβόντες τὸ ἔνδυμα καὶ δεχθέντες τὴν πρόσκλησιν προσκεκλημένοι οὗτοι, δαπανῶσι τὸν βραχὺν χρόνον τὸν πρὸ τοῦ δείπνου τοῦ γάμου (τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ) ὅπως προσαρμόσωσι τὰ ἐνδύματα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν, καὶ προσδόσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τε καὶ ἄλλους

τὰς τελευταίας διορθώσεις τῆς ἐτοιμασίας. Ἐνῶ δὲ ἀπασχολοῦνται οὕτως ἐντρυφῶσι συνάμα ἤδη ὁμοῦ, διὰ πίστεως, ἐπὶ τοῦ ἐνώπιον αὐτῶν ἐνδόξου μέλλοντος. Ὁ Νυμφίος, τὸ μέγα ἔργον τοῦ μέλλοντος, ἡ ἐνδοξος κληρονομία, καὶ τὸ παρὸν ἔργον τῆς ἐτοιμασίας εἰσὶ τὰ διαρκῆ θέματα τῶν σκέψεων καὶ συνομιλιῶν των.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τούτῳ (ἐν τῷ εὐνοικῷ αὐτῷ καιρῷ καὶ καταστάσει), περιλάμπρως φωτιζομένῳ διὰ τῆς σαφοῦς ἀποκαλύψεως τῆς διὰ τὸν παρόντα καιρὸν ὠρισμένης θείας ἀληθείας, παρέχονται πᾶσαι αἱ εὐκολίαι, ὡς καὶ ἡ ἔμπνευσις, διὰ τὸν τελικὸν στολισμὸν καὶ τὴν πλήρη ἐτοιμασίαν διὰ τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου. Πλήν, ἐντούτοις, ἡ παραβολὴ δεικνύει ὅτι καὶ ὑπὸ τοὺς εἰδικῶς εὐνοϊκοὺς αὐτοὺς ὄρους, τινές, οἱ ὅποιοι ἐνταῦθα παριστῶνται διὰ «ἐνός», θὰ προσβάλλωσι τὸν οἰκοδεσπότην, τὸν Βασιλέα, περιφρονοῦντες καὶ ἀποβάλλοντες τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου.

Ἡ ἀλάνθαστος, λοιπόν, διδασκαλία τῆς παρούσης παραβολῆς εἶναι, ὅτι ἡ τελικὴ γενικὴ δοκιμασία τῶν «φρονίμων παρθένων», αἵτινες μέχρι τοῦ σημείου τούτου εὐρέθησαν ἔτοιμα καὶ ἄξιαν, καὶ αἵτινες, συνεπῶς, προήχθησαν εἰς πολὺ ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ θερισμοῦ, θέλει εἶσθαι δοκιμασία τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτιμήσεως τοῦ γεγονότος, ὅπερ συχνάκις διακηρύσσεται ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὅτι εἰς τὸ δεῖπνον ἐγένοντο δεκτοὶ οὐχὶ δυνάμει τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας, μόνον, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως διότι ἡ γυμνότης καὶ αἱ πολλαὶ αὐτῶν ἀτέλειαι ἐκαλύφθησαν διὰ τῆς ἀξίας ἐκείνου, ὅστις ἔδωκε τὴν ζωὴν Αὐτοῦ ὡς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολυτρωτικὴν τιμὴν, καὶ τοῦ Ὁποίου ἡ εἰς αὐτοὺς καταλογιζομένη δικαιοσύνη Αὐτοῦ, ὡς ἔνδυμα, μόνον, αὕτη καθιστᾷ αὐτοὺς εὐπαρουσιάστους καὶ εὐπροσδέκτους ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Πάντες δέον νὰ φορέσωσι τὸ ἔνδυμα. Ἐκαστος δὲ δύναται νὰ κεντήσῃ τὸ ἰδικόν του μὲ καλὰ ἔργα.

Πόσον ἀξιοσημεῖωτον καὶ πλήρες σημασίας τυγχάνει τὸ γεγονὸς ὅτι αὕτη δέον νὰ εἶναι ἡ μεγάλη, ἡ γενικὴ καὶ τελικὴ δοκιμασία. Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ὥρισε πασιφανῶς ὅπως οὐδεὶς ἀποτελέσῃ μέρος τῆς νυμφικῆς ὁμάδος, εἰμὴ ἐκεῖνοι οἵτινες κατανοοῦσι σαφῶς τὴν ἑαυτῶν μηδαμινότητα,

καὶ ὅτι ὁ μέγας Νύμφιος εἶναι ὁ **Ἀνθρωπότης** αὐτῶν ὡς ἐπίσης ὁ **Κύριος** καὶ **Διδάσκαλος** τῶν.

Φαίνεται δὲ παράδοξον, ἐπίσης, τὸ ὅτι Χριστιανοὶ, οἵτινες ἔτιρεξαν καλῶς καθ' ὅλον τὸ μέχρι τοῦ τοιούτου σημείου στάδιον, ἐνδέχεται νὰ πέσωσι καθ' ὃν χρόνον ἢ καρποφορία τῶν ἐλπίδων τῶν εἶναι τόσον πλησίον καὶ ἐντούτοις, καθ' ὃν χρόνον προειδοποιούμεθα περὶ τοιούτου τινὸς ἐνδεχομένου, ἀπόκειται ὡς μέσον ἀπαραίτητον εἰς πάντας τοὺς ἀφιερωμένους νὰ ἀγρυπνῶσι καὶ προσεύχωνται ἵνα μὴ εἰσέλθωσιν εἰς πειρασμόν διότι κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας ἐνίστανται οἱ χαλεποὶ καιροί, οἱ προλεχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου. (Α'. Τιμοθ. δ'. 1. Β'. Τιμοθ. γ'. 1. δ'. 3—5) Πλὴν, μ' ὅλον τοῦτο, οἱ καιροὶ δὲν εἶναι καὶ μέχρι τοιούτου σημείου χαλεποὶ ὥστε νὰ μὴ δύνηται ἡ θεία χάρις νὰ ὑποστηρίξη ἐκείνους οἵτινες ἐρείδονται μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τοῦ Παντοδυνάμου Βραχίονος. Ὅντως, ἐκεῖνοι οἵτινες ἐμμένουσι βαδίζοντες εἰς τὴν στενὴν ὁδὸν τῆς θυσίας οὐδέποτε πρότερον ὑπεστηρίχθησαν τόσον καλῶς, ἢ ἐξωπλίσθησαν τόσον τελείως μὲ ὄλην τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁμως, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν ἐνδέχεται νὰ φανῇ, αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀφθονία τῶν εὐνοιῶν τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ αὐτὴ ἡ σαφήνεια τῆς ἀποκαλύψεως τῶν φιλάνθρωπων Αὐτοῦ σχεδίων (νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως μέσῳ ταύτης εὐλογήσῃ, κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς), ἀντὶ νὰ ἄγῃ εἰς ταπείνωσιν καὶ μεγαλειτέραν ἐκτίμησιν τοῦ θαυμασίου ἀντιλύτρου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτελεῖται ἡ ἀπὸ τῆς καταδίκης ἀπαλλαγὴ, καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ κλῆσις ἡμῶν εἰς τὴν θείαν φύσιν καὶ τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίαν, φαίνεται ἔχουσα ὅλως ἀντίθετα τούτων ἀποτελέσματα ἐπὶ τίνων ἀνθρώπων. Οἱ τοιοῦτοι φαίνονται ὅλως παρορῶντες τὴν ἑαυτῶν προσωπικὴν ἀναξιότητα ὡς ἐπίσης τὴν ἄσπιλον τελειότητα τοῦ Κυρίου ἀντὶ δὲ νὰ διῖδωσι καὶ κατανοήσωσιν ἑαυτοὺς ὡς ὄντας τὸ πολὺ «ἀχρεῖους δούλους,» φαίνονται ὅτι διαβλέπουσιν εἰς τὰς ἐλαχίστας ἐκδηλώσεις τῶν ἐκ μέρους αὐτῶν αὐταπαρνήσεων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ ἀξιοθαύμαστον, — ἐφάμιλλον πρὸς ὃ, τι ἔπραξεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς — καὶ αἰσθάνονται ὅτι καὶ οὗτοι εἶναι τόσον

ἀπαραίτητοι ὄσον Αὐτὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου σχεδίου τῶν αἰώνων, τὸ ὁποῖον αἱ Γραφαὶ ἀποκαλύπτουσιν. Οἱ τοιοῦτοι φορῶνται ἔνοχοι ὡς μὴ «κρατοῦντες τὴν Κεφαλὴν» καὶ τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως, εἰς δεουσαν ὑπόληψιν καὶ σεβασμὸν (Κολ. β'. 19). Οἱ τοιοῦτοι ὑπάγονται ὑπὸ τὴν καταδίκην τῶν νομιζόντων «τὸ αἷμα τῆς διαθήκης ἐν ᾧ ἡγιασθησαν (καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθησιν), «κοινόν» τι πρᾶγμα. (Ἑβρ. ι'. 29). Οἱ τοιοῦτοι ἐνυβρίζουσι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος, ἀπορρίπτοντες τὴν «ὁδὸν» — τὴν μόνην ὁδὸν — τὸ μόνον ὄνομα τὸ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομενον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τῆς Ἀδαμιαίας καταδίκης καὶ συνδιαλλαγῶμεν πρὸς τὸν Θεὸν

Οἱ τοιοῦτοι ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ παραβολῇ διὰ τοῦ «δεθέντος», τοῦ ἐμποδισθέντος ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω εἰς τὸ δεῖπνον, ἢ πρὸς περαιτέρω ἐκτίμησιν καὶ κατανόησιν τῶν εὐλογιῶν καὶ εὐφροσυνῶν αὐτοῦ καὶ οἱ τοιοῦτοι θὰ ριφθῶσι τέλος ἐκτὸς τοῦ φωτὸς ἐντελῶς, εἰς «τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον» τοῦ κόσμου, ὅπως συμμετάσχωσι μετὰ τοῦ κόσμου εἰς τὰς ὀδύνας καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ καιροῦ τῆς μεγάλης θλίψεως. Εἰς τοὺς τοιούτους, λοιπόν, αὐταὶ αὐταὶ αἱ νῦν διανοιγόμεναι εἰς ἡμᾶς ἀλήθειαι, οἵτινες εἶναι προωρισμένοι διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀναπτυξιν ἡμῶν, ἀποβαίνουσιν αἰτία προσκόμματος, διότι δὲν ἀσκοῦνται ὀρθῶς δι' αὐτῶν. Καὶ ὡς οἱ Ἰσραηλῖται, οἱ ἐπὶ τοσοῦτον εἰδικῶς εὐνοηθέντες παρὰ Θεοῦ, ὑπερηφανεύθησαν, καὶ ἤρξαντο φανταζόμενοι καὶ φρονοῦντες ἑαυτοὺς ὡς **πραγματικῶς ἀξίους** τῶν εὐνοιῶν ἐκείνων, καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίους διὰ τὸ θεῖον σχέδιον, ὥστε ὁ Θεὸς ἀπέρριψεν αὐτοὺς, τέλος, ἀπὸ πάσης εὐνοίας, οὕτως ἔσεται καὶ μὲ ἐκείνους, οἵτινες, καίτοι μέχρι τοῦδε τρέχουσι καλῶς, ἀμελοῦσιν ὁμῶς νὰ πολιτεύωνται ταπεινῶς, καὶ νομίζουσιν ἑαυτοὺς **ἀξίους** νὰ σταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν δικαιοσύνῃ, καὶ ἀξιοῦσιν ὡς δικαίωμα τῶν νὰ ἔχωσι μέρος εἰς τὸ δεῖπνον καὶ ἄνευ τοῦ γαμηλίου ἐνδύματος τῆς εἰς ἡμᾶς λογιζομένης δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ.

Καίτοι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς προφητείας, τὸ δεικνυόμενον ἡμῖν ἐν τῇ ὑπὸ μελέτην παραβολῇ, εἶναι ἐξαιρετικῶς

λυπηρόν, ἐκπληροῦται ἐν τούτοις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἀποτελοῦν ἕτερον κρίκον ἐν τῇ μεγάλῃ ἀλύσει τῶν μαρτυριῶν καὶ ἀποδείξεων ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν τῷ «Θερισμῷ». Τινές, οἵτινες ἠτύχησαν νὰ ἀπολαύσωσι τὰς παρουσίας πνευματικὰς εὐλογίας, περιεφρόνησαν οὕτω καὶ ἔρριψαν κατὰ μέρος τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου καίτοι δὲ ἀποκαλοῦσιν εἰσέτι τὸν Χριστὸν Κύριον, καταφρονοῦσι καὶ ἀρνοῦνται τὴν σπουδαιότητα καὶ ἀποτελεσματικότητα αὐτοῦ τούτου τοῦ ἔργου δι' οὗ ἐγένετο Κύριος, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου αὐτοὶ ἐλογίσθησαν ἄξιοι προσκλήσεως εἰς τοὺς γάμους (Ρωμ. ιδ'. 9, ε'. 2). Οὗτοι ἀξιοῦσι μετὰ τόλμης ὅτι οὐδενὸς Λυτρωτοῦ ἔχουσι ἀνάγκην καὶ διὰ πονηρῶν σοφιστιῶν καὶ κακῆς τῶν Γραφῶν ἐφαρμογῆς πείθουσιν ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους ὅτι εἰσέρχονται εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων δι' ἄλλης ὁδοῦ, χωρὶς ν' ἀπολυπρωθῶσι — διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν δικαιοσύνης, τὴν ὁποίαν αἱ Γραφαὶ ἀρίζουσιν ὡς «ρυπαρὰ ράκη» ἄλλοι δὲ πάλιν ἀξιοῦσιν ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουσι ἀνάγκην Μεσίτου ἢ Ἀντιλύτρου, ἀλλ' ὅτι ἐξελέγησαν ἀμετακλήτως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν οὐράνιον δόξαν.

Ἡ ἀπέκδυσις καὶ περιφρόνησις τοῦ ἐνδύματος τοῦ γάμου, διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀξίας τῆς ἀπολυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον μετὰξὺ ἐκείνων οἵτινες διετέλουν ἐν τῷ φωτὶ τῆς παρουσίας ἀληθείας κατὰ τὸ θῆρος τοῦ 1878 ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δ' ἐκείνης ἡ δοκιμασία αὕτη ἐξηκολούθησε καὶ ἐξακολουθεῖ διὰ πάντας οἵτινες εἰσῆλθαν εἰς τὸ φῶς τοῦ θαλάμου τῶν προσκεκλημένων, εἰς τὸ φῶς τοῦ θερισμοῦ. Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Νυμφίου παρόντος, ἡ πλάνη ἔλαβε χώραν, καὶ τινες ἤδη ἀποβάλλουσι τὰ ἀπαραίτητα ἐνδύματα τοῦ γάμου. Ὅποιαν δὲ συγκίνησιν προῦκάλεσε τοῦτο μετὰξὺ τῶν κεκλημένων ὁποῖον διαχωρισμὸν, ὁποῖον κοσκίνισμα. Οἱ ἀποβάλλοντες τὸ ἔνδυμα ἐνδιαφέρονται ἀνυπομόνως νὰ ἴδωσι καὶ ἄλλους πράττοντες τὸ αὐτὸ καὶ οὗτοι ἀγωνίζονται εἰς τοῦτο, ἐνῶ οἱ πιστοὶ διαμαρτύρονται κατὰ τῆς πλάνης ταύτης τὸ δὲ ἔργον τοῦ διαχωρισμοῦ προβαίνει, ἀπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θαλάμου τῶν προσκεκλημένων, καὶ θέλει συνεχισθῆ ἀναμφιβόλως μέχρις αὐτῆς τῆς πρὸς τοῦ γάμου τελευταίας ὥρας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὄμως, ὁ ἀόρατος ἀλλὰ παρῶν Νυμφίος Βασιλεὺς σημειοῖ τοὺς πιστοὺς καὶ ἀξίους οἱ ὁποῖοι θὰ γενθῶσι τοῦ δείπνου Του, ἐπιτρέπει δὲ, ὡς καὶ ἐν ἧς παραβολῇ προεῖπεν, τὴν τελικὴν αὐτὴν δοκιμασίαν. Εἰς τοὺς ἀποβαλόντας τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου ἀποτείνει τὴν ἐρώτησιν, «Ἐταῖρε, πῶς εἰσηλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;» — εὐγενῆς, πλήν λίαν ἔντονος ὑπόμνησις ὅτι ἡ φόρεσις τοῦ ἐνδύματος τούτου ἦν ὁ μόνος ὁρος τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ εἰς τὰς ὁποίας ἀπολαύει εὐλογίας, καὶ ὅτι εἶχεν ἐφοδιασθῆ μὲ τοιοῦτον ἔνδυμα δωρεάν. Προκαλοῦμεν δὲ πάντας οἵτινες ἀρνοῦνται ἤδη τὴν ἀξίαν τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ὡς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολυτρωτικὴν τιμὴν, νὰ εἴπωσιν ὅτι εἰσηλθον εἰς τὸ παρὸν φῶς, εἰς τὴν γνῶσιν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἄλλα βάρη τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ — ἅτινα ὀρῶνται ἤδη τόσον σαφῶς — χωρὶς νὰ ἐνδυθῶσι, κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσόδου των, τὸ ἔνδυμα τοῦτο. Οὐδεὶς ποτε εἰσηλθεν ἄνευ τοῦ ἐνδύματος: ἄλλοι, μηδέποτε τὸ ἔνδυμα αὐτὸ ἐνδυθέντες, δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι τὰ βάρη τοῦ Θεοῦ. (Α΄ Κορινθ. β΄. 7—14.) Ὡς δ' ἀκριβῶς ἐκτίθεται ἐν τῇ παραβολῇ, οὕτω συμβαίνει καὶ τώρα, ὁπόταν τὸ ζήτημα τοῦτο προβάλλεται εἰς τοὺς ἀποβαλόντας τὸ ἔνδυμα, οὗτοι «φιμοῦνται». Δὲν δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν ὅτι ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὸ φῶς καθ' ὃν χρόνον ἐφόρουν τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ δὲν θέλουσι νὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο.

«Τότε ὁ Βασιλεὺς εἶπε τοῖς διακόνοις, Δέσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἐκβάλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότιος τὸ ἐξώτερον». «Τὸ ἐξώτερον σκότιος» εἶναι τὸ σκότιος τὸ περιβάλλον τοὺς κατὰ κόσμον σοφοὺς, τὸ σκότιος τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς, τῆς μὴ καθοδηγουμένης ὑπὸ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ρυθμιζομένης κατὰ τὸ ἀποκεκαλυμμένον Αὐτοῦ σχέδιον περὶ ἀπολυτρώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως. Ἡ δέσμευσις ἢ ὁ περιορισμὸς καθιστᾷ τοὺς τοιούτους παράδειγμα ἐνώπιον πάσης τῆς ὁμηγύρεως τῶν ἀφιερωμένων, καὶ χρησιμεύει εἰς πάντας τοὺς ἀληθῶς πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους νὰ ἴδιοσιν εὐκρινέστατα τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐνδύματος εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Βασιλέως. Οἱ διάκονοι ἢ οἱ ὑπηρέται,

οἵτινες διατάσσονται νὰ ἐνεργήσωσι τὴν δέσμευσιν, εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, καὶ οἵτινες δύνανται νὰ δεσμεύσωσι τὴν ἐπιτροπὴν τῶν τοιούτων διὰ Γραφικῶν μαρτυριῶν ἐπὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ πολυτίμου αἵματος καὶ τοῦ ἐνδύματος τῆς δικαιοσύνης, τὴν ὁποῖον τοῦτο ἐξηγόρασεν ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξεων τῶν Γραφῶν, οἱ ἀποβαλόντες τὸ ἔνδυμά εἰσιν ἠναγκασμένοι, ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπιχειρημάτων καὶ προσπαθειῶν, νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν δικαιολόγησιν ἑαυτῶν ἐκτὸς τοῦ φωτός, καὶ εἰς «τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον». Εἰς τούτους, ὡς καὶ εἰς τὸν κόσμον, ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἤδη πέτρα προσκόμματος καὶ μωρία ἀλλ' εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ἀφιερωμένους οὗτος εἶναι εἰσέτι «Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία».

Ἄς μὴ παροραθῆ, ἐν τούτοις, οἱ «δενόμενοι» τῆς παραβολῆς καὶ «ριπτόμενοι εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον» ἀνάγκη νὰ ἔχωσι χρηματίσει πρότερον ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας τοῦ θερισμοῦ καὶ συνεπῶς ἡ εὐθύνη καὶ ποινὴ αὐτῶν εἰσι μεγαλύτεραι τῆς εὐθύνης καὶ ποινῆς ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε ἠξιώθησαν τοιαύτης χάριτος. Χιλιάδες, ἀναμφιβόλως, ἐκ τῶν τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν διδασκαλίαν ἐπιφανῶν μεταξὺ αὐτῶν ἡγετῶν, ἀπορρίπτοντες πίστιν εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Χριστοῦ ὡς τῆς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν ἀπολυτρωτικῆς ἀξίας, καὶ οἱ ὅποιοι δὲν θὰ λογισθῶσιν ὑπόλογοι εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν διὰ τὸ διάβημα τοῦτο, διότι δὲν ἔχουσι φωτισθῆ ἑπαρκῶς ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Χιλιάδες τῶν καθ' ὁμολογίαν Χριστιανῶν οὐδέποτε ἔχουσι πιστεύσει εἰς τὸν Χριστὸν ὡς ἀντίλυτρον καὶ ἀντικαταστάτην αὐτῶν, καὶ οὐδέποτε ἐφόρεσαν τὸ ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ παραβολῇ. Ἡ παραβολὴ ἀναφέρεται μόνον εἰς λίαν περιωρισμένην τινὰ τάξιν πιστῶν, πάντες ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουσι κατανοήσει εὐκρινῶς τὸ ἀντίλυτρον, καὶ, κατανοήσαντες αὐτὸ οὕτως, εἰσῆλθον, δυνάμει τῆς χάριτος ἣν τοῦτο ἐξησφάλισεν αὐτοῖς, εἰς τὸ εἰδικὸν φῶς τοῦ καιροῦ τοῦ θερισμοῦ — τοῦ

καιροῦ τῆς παρουσίας τοῦ Βασιλέως, ἀκριβῶς πρὸ τοῦ δεῖπνου. Μεθ' ὁποίας προσοχῆς ἀνάγκη νὰ προφυλάσσονται ἐκεῖνοι, οἵτινες ἅπαξ ἐφωτίσθησαν καὶ ἐγεύθησαν τὸν καλὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καὶ κατὰ τῆς ἀπλουσιότητος ἀκόμη εἰσηγήσεως ἢ προτροπῆς εἰς διάβημα τόσον ἀποστατικόν, ἄδικον καὶ δλέθριον. — Ἐβρ. ι'. 26—31 στ'. 4—8.

Ἐξετάζοντες τὰς παραβολὰς ταύτας, δὲν πρέπει νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὸ σφάλμα τοῦ νὰ συμπεράνωμεν ὅτι πᾶσαι αἱ φρόνιμοι παρθένοι ἔχουσιν ἤδη εἰσέλθει εἰς τοὺς γάμους — εἰς τὸν θάλαμον τῶν κεκλημένων καὶ τῆς εἰδικῆς καὶ τελικῆς ἐτοιμασίας — καὶ ὅτι ἡ θύρα ἐκλείσθη πρὶν ἢ ἐν τῇ παραβολῇ μνημονευομένη ἐπιθεώρησις ἀρχίσει. Ἡ θύρα τῆς εὐκαιρίας διατελεῖ εἰσέτι ἀνοικτὴ διὰ πάντας τοὺς ἀφιερωμένους, τοὺς διὰ πίστεως περιβεβλημένους τὸ γαμήλιον ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγγελία, «Ἴδου, ὁ Νυμφίος!» εἰσέτι ἐξαγγέλλεται αἱ φρόνιμοι παρθένοι εἰσέτι ἐξέρχονται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ εἰσέρχονται μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους αἱ δὲ μωραὶ δὲν ἐπέστρεψαν εἰσέτι μὲ ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείαις αὐτῶν. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ὁμοῦ καθ' ὃν ὁ «Βασιλεὺς εἰσηλθεν» (ἀπὸ τοῦ 1878, τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνέλαβε τυπικῶς τὸ ἀξίωμα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων — Ματθ. κα'. 1—13), ἡ ἐπιθεώρησις τῶν κεκλημένων, καὶ ἡ δοκιμασία αὐτῶν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρ' αὐτῶν ἐκτίμησιν τοῦ ἐνδύματος τοῦ γάμου, βαίνει προχωροῦσα. Καὶ ἐνῶ περισσότεροι ἐκ τῶν τῆς τάξεως τῶν φρονίμων παρθένων μανθάνουσιν ἀκόμη περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Νυμφίου καὶ μετὰ χαρᾶς εἰσέρχονται εἰς τὸ δεῖπνον, τινὲς ἐκ τῶν ἤδη ἐντὸς εὐρισκομένων ἀποδεικνύουσιν ἑαυτοὺς ἀναξίους νὰ σταθῶσιν ἐντός, καὶ ἐδέθησαν, καὶ δένονται, χεῖράς τε καὶ πόδας ἢ δὲ παρ' αὐτῶν κατανόησις καὶ ἐκτίμησις τῆς παρούσης ἀληθείας — περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος ἔργου ἄρχονται ἀμυδροῦμενα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καθ' ὅσον, ἀναχωροῦντες οὗτοι ἀπὸ ψευδῶν προτάσεων καὶ ψευδῶν συλλογισμῶν, φέρονται βαθμιαίως ἢ γοργῶς, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου, πρὸς τὰς

κοσμικὰς ἀντιλήψεις τῶν πραγμάτων — πρὸς τὸ «σκοτίος τὸ ἐξώτερον» τοῦ κόσμου, σκοτίος, διὰ τοῦτο παραβληθῆ πρὸς τὸ ἐντὸς φῶς, τὸ ἤδη προσειὸν εἰς τοὺς καταλλήλως ἐνδεδυμένους ἁγίους. Πᾶσαι δὲ αἱ εἰσερχόμεναι παρθένοι ἀνάγκη νὰ δοκιμασθῶσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Εὐτυχεῖς δὲ καὶ ἄφοβοι, ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ταύτῃ, ἔσονται πάντες ὅσον ἐκ καρδίας δύνανται νὰ εἰπωσι :

Τίς θὰ δυνηθῆ ποτέ,
Τὸ τῆς ἁμαρτίας σίγμα.
Νὰ ἐκπλύνῃ ἐντελῶς ;
Μόνον τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα.

ὦ, πόσον εὐτυχῆς,
Ὁ οὔτω λευκανθεῖς.
Ἄλλος Σωτῆρ οὐδεὶς,
Μόνον τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΩ ΚΛΗΣΕΩΣ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΟΤΙ Η ΘΥΡΑ ΕΚΛΕΙΣΘΗ.

Αἱ Γραφαὶ δὲν ὀρίζωσιν ἡμῖν ἀκριβῶς τὴν χρονολογίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ θύρα εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου θέλει κλεισθῆ, καίτοι δεικνύουσι σαφῶς ὅτι δὲν θέλει κλεισθῆ μέχρις οὗ πᾶσαι αἱ «παρθένοι» λάβωσιν εὐκαιρίαν νὰ εἰσέλθωσι, καὶ ἄφοῦ πᾶσαι αἱ «φρόνιμοι», ἢ ἔτοιμαι θὰ ἔχωσι πλεον εἰσέλθει. Ἡ ἀνοικτὴ θύρα συμβολίζει εὐκαιρίαν εἰσόδου εἰς τινὰς ὄρους καὶ προνόμια. Ἡ κλειστὴ θύρα παρ σιᾶ τὸ τέλος τοῦ τοιούτου προνομίου ἢ εὐκαιρίας. Τὸ προνόμιον, ἢ πρόσκλησις ἢ εὐκαιρία τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, καθ' ὃν παρέχεται εἰσοδος, ὑπὸ περιοριστικούς ὄρους, εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ πιστοὺς διὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συγκληρονομίαν τῆς οὐρανόθεν Βασιλείας καὶ τῆς θείας φύσεως, εἶναι ἡ «θύρα» δι' ἧς «ἔχομεν προσαγωγὴν εἰς τὴν χάριν Αὐτοῦ ταύτην, ἐν ἣ ἔστηκαμεν», τοῦτέστιν, εἰς τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ συμμετάσχωμεν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. ε'. 2.) Ἡ θύρα αὕτη, ἣ τις διέτελεσεν ἀνοικτὴ καθ' ὄλον τὸν αἰῶνα, πρόκειται ποτε νὰ κλείσῃ, καὶ ἡ θύρα εἰς τὴν παραβολὴν τῶν παρθένων δεικνύεινα κλείσιμον τοῦτο, — τὸ τέλος δηλ. πασῶν τῶν τοιούτων εὐκαι-

ριῶν καὶ προνομίων. Ἡ παραβολὴ αὕτη τῶν παρθένων ἐξεικονίζει ἀπλῶς τὰ γεγονότα κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος, τὰ ἀφορῶντα ἐκείνους ἐκ τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, οἵτινες θὰ εὐρίσκωνται ζῶντες κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον. Ἡ «θύρα» τῆς παραβολῆς ταύτης παριστᾷ ὅτι εἰδικά τινα προνόμια, ἢ συμπλήρωσις καὶ τὸ τέλος ὄλων τῶν εὐνοιῶν καὶ προνομίων τοῦ αἰῶνος τοῦ εὐαγγελίου, θέλουσιν εἶσθαι ἀνοικτά, προσιτὰ, εἰς «τὰς φρονίμους παρθένους» ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ τὸ δὲ κλείσιμον τῆς θύρας, ἀφοῦ πάντες οἱ τῆς τάξεως ταύτης θὰ ἔχωσιν ἐπωφεληθῆ τῶν προνομίων αὐτῶν, παριστᾷ τὸ τέλος πάσης χάριτος καὶ παντός προνομίου τοῦ αἰῶνος τοῦ εὐαγγελίου διότι τὸ δεῖπνον παριστᾷ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πλεονεκτήματα, εὐλογίας καὶ προνόμια τοῦ Εὐαγγελίου, ὃν οὕτω παράστασις τῆς μεγάλης συμπληρώσεως εἰς ἣν ἄγωσι πᾶσαι αἱ λοιπαὶ εὐλογίαι — εἰς τὰς ἐπαγγελθείσας τ. ἔ. δόξας τῆς Βασιλείας.

Ἀναλογίσθητε τὴν «θύραν» ταύτην τῆς εὐκαιρίας καὶ τοῦ προνομίου, μέλλουσαν δσον οὐπω νὰ κλείσῃ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ὠνόμασεν αὐτὴν ἀλλαχοῦ πύλην, εἰπὼν ὅτι ἤθελεν εἶσθαι δύσκολον καὶ νὰ εὔρη τις ταύτην καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν, καὶ παρήνευσεν ἡμᾶς νὰ ἀγωνισθῶμεν ὅπως εἰσέλθωμεν, εἰὰν θέλωμεν νὰ γείνωμεν κοινωνοὶ τῆς ἀθανασίας καὶ τῶν τιμῶν τῆς Βασιλείας, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὴ καὶ μόνη καὶ οὐδεμία ἄλλη θύρα ἀπάγει. Ἔλεγεν ὁθεν. «Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς θύρας, ὅτι πολλοὶ, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν, ἀφ' οὗ ἂν ἐγερεθῆ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν» (Λουκ. ιγ'. 25). Ἡ στενὴ ὁδὸς ὡς εἶδομεν ἤδη, εἶναι ὁδὸς αὐτοθυσίας ὑπὲρ τοῦ σχεδίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ἡ ὁδὸς αὕτη κατέστη στενὴ ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ παρόντος καιροῦ, διὰ τῆς ἀντιστάσεως καὶ καταφορᾶς τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, εἰς βαθμὸν ὥστε πᾶς ὁ βαδίζων εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡμῶν καὶ Προδρόμου θὰ εὔρη ταύτην στενήν ἢ δύσκολον καὶ θὰ ὑποστῆ διωγμόν. Τὸ νὰ βαδίσῃ τις ἐν τῇ

ὁδῷ ταύτῃ, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, "Ὅστις παρέχει ἡμῖν ἑαυτὸν παράδειγμα ἵνα ἀκολουθήσωμεν εἰς τὰ ἴχνη Αὐτοῦ, συνεπάγεται οὐχὶ μόνον παθητικὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὴν διάθεσιν ἢ τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξ ἅπαντος ἐνεργητικὸν ζῆλον ἐπίσης πρὸς διάδοσιν τῆς ἀληθείας Αὐτοῦ. Πάντες δὲ οἱ βαδίζοντες τὴν στενὴν ταύτην ὁδὸν, πιστοὶ, ὡς Αὐτὸς διέτελεσε πιστὸς, μέχρι θανάτου, εἶναι κοινωνοὶ τῶν παθημάτων Αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ θὰ γείνωσιν ἐπίσης κοινωνοὶ τῆς δόξης Αὐτοῦ, εἰς τὸν δεῖπνον τοῦ γάμου — εἰς τὴν δόξαν, ἣτις μέλλει ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ καὶ τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ. — Φιλιπ. γ'. 10, Α'. Πέτρ. δ'. 13.

Ἐξ ἀπόψεως τῆς ἐνδόξου αὐτῆς ἐκβάσεως, ἡ παρεχομένη ἡμῖν εὐκαιρία ὅπως βαδίσωμεν ἐν τῇ στενῇ ταύτῃ ὁδῷ τῆς αὐτοθυσίας χάριν τῆς ἀληθείας εἶναι τὸ μέγιστον προνόμιον ἐξ ὧν πότε προσεφέρθησαν εἰς οἰονδήποτε κτίσμα. Τὸ προνόμιον τοῦ νὰ συμπάθωμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ Αὐτοῦ, ἀφοῦ ἀναγνωρίσωμεν Αὐτὸν πρῶτον ὡς Λυτρωτὴν ἡμῶν, εἶναι, ἐπομένως, ἡ θύρα, καὶ ἡ μόνη θύρα τῆς εὐκαιρίας, δι' ἧς δυνάμεθα ν' ἀφίχθωμεν εἰς τὴν μέλλουσαν δόξαν, ὡς νύμφη καὶ συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ.

Τρεῖς δὲ ὑπάρχουσι τρόποι καθ' οὓς δύναται νὰ ἐνδείκνυται τὸ γεγονὸς τῆς κλείσεως τῆς θύρας ταύτης: πρῶτον, δι' ὠρισμένης τινὸς δηλώσεως τῶν Γραφῶν περὶ τῆς ἀκριβοῦς τοῦ γεγονότος χρονολογίας δεύτερον, διὰ τοιαύτης μετατροπῆς τοῦ δημοσίου αἰσθήματος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ἢ τε πιστότης καὶ ὁ ζῆλος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς νὰ μὴ ἤθελον πλέον συναντῆ ἀντίστασιν τινα, ὁπότε καὶ τὸ συμπάσχειν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χάριν τῆς ἀληθείας (Ρωμ. η'. 17) δὲν ἤθελεν εἶσθαι πλέον δυνατὸν ἢ τρίτον, διὰ τῆς δημιουργίας καταστάσεως πραγμάτων καὶ συνθηκῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὥστε πᾶσα εὐκαιρία πρὸς τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἤθελε παρακωλυθῆ ἀποτελεσματικῶς, οὐδεμίαν ἀφίνουσα οὕτως εὐκαιρίαν δι' ὑποψηφίους ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἔργον καὶ ἀναπτύξωσι καὶ ἀποδείξωσι τὴν ἀγάπην καὶ πιστιότητά των διὰ δραστηριότητος καὶ καρτερίας.

Ἄν καὶ ὠρισμένως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ θύρα θέλει